

8

ເຊົ້າ

กรณีคดีหมายเลขคดีที่ 1 คดีพิพาทญาณีคดีที่ 6147/2544

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายอ่อง อิง เก็ต หรือ อ่อง อิง เคียต ที่ 1 กับพวกร่วม 7 คน จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติฉบับสิทธิฯ

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2543 เวลาครึ่งโมง จำเลยทั้งเจ็ดกับพวกชั่งหลบหนีไปและยังไม่ได้ตัวมาฟ้องได้ร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเททงานคนตระกรรน และงานสิ่งบันทึกเสียงของ บริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเม้นท์ จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหายที่ 1 บริษัทอาร์.เอส.โปรดไม่ชั่น 1992 จำกัด ผู้เสียหายที่ 2 บริษัทดับเบิลยูอีโอ อินเตอร์เนชันแนล อิงค์ จำกัด ผู้เสียหายที่ 3 และงานโปรดแกรมคอมพิวเตอร์ของบริษัทในโครงสร้างฟ์ คอร์ปอเรชัน จำกัด ผู้เสียหายที่ 4 โดยผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย ส่วนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายประเทศไทยและประเทศสหรัฐอเมริกา

ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นผู้ทำ Hariok ก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ประเททงานคนตระกรรน และงานสิ่งบันทึกเสียงเพลง 2 ชุด 3 ชุด และ 1 ชุด ตามลำดับ

ส่วนผู้เสียหายที่ 4 เป็นผู้ทำ Hariok ก่อให้เกิดงานโปรดแกรมคอมพิวเตอร์ในโครงสร้างฟ์วิน โอดีส์ 2000 ในโครงสร้างฟ์อฟฟิศ 97 โพธิ์เพลซชั่นอล และในโครงสร้างฟ์วิน โอดีส์ 98 เชคคั่นເອດີຊັ້ນ มีการโฆษณาจ้างงานครั้งแรกที่ประเทศไทยและประเทศไทยและประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่ประเทศไทยเป็นภาคีผู้ด้วยแล้ว

โดยจำเลยทั้งเจ็ดกับพวกได้นำเพลงที่บันร้องและบรรเลงโดยศิลปินดัง ๆ ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 2 และโปรดแกรมคอมพิวเตอร์ตามเอกสารหมายเลข 3 ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 มาทำซ้ำคัดลอกขึ้น ด้วยการบันทึกและข้อมูลต่าง ๆ ของเพลงและโปรดแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าว โดยใช้เครื่องซีดีໄร์เตอร์ เครื่องคัดลอกและถ่ายข้อมูล และเครื่อง

คอมพิวเตอร์ เพื่อทำการคัดลอกงานคุณครีกกรรมและงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 ลงแผ่นชีดเปล่าสำหรับทำซ้ำรวมจำนวน 13 แผ่น

ซึ่งทำให้แผ่นชีดรองคั่งกล่าวสามารถนำไปเล่นซ้ำซึ่งงานที่ถูกคัดลอกและทำซ้ำลงไปได้อีกด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์หรือเครื่องเล่นชีด แล้วจำเลยทั้งเจ้ากับพวกได้ร่วมกันนำอาแพ่นชีดที่จำเลยทั้งเจ้ากับพวกได้ร่วมกันทำซ้ำขึ้นคั่งกล่าวไปเป็นแผ่นชีดตันแบบเพื่อนำเอาข้อมูลที่บันทึกไว้ในแผ่นชีดดังกล่าวไปใช้ในการทำซ้ำลงในแผ่นแม่พินพชีด (แผ่นแสดงเปอร์) อีกรังหนึ่งรวมเป็นแผ่นแม่พินพชีดจำนวน 3 แผ่น โดยใช้เครื่องมือเดียวกับเครื่องจักรสำหรับทำแผ่นแม่พินพโดยเฉพาะ เพื่อนำแผ่นแม่พินพชีดดังกล่าวไปเป็นแม่พินพสำหรับใช้กับเครื่องจักรในการผลิตแผ่นชีดที่ละเมิดลิขสิทธิ์ในงานของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 ดังกล่าวต่อไป

อันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้า โดยจำเลยทั้งเจ้ากู้ซื้อยื้อแล้วว่าเพลงและโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่างๆ ดังกล่าวเป็นงานที่มีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 และจำเลยทั้งเจ้ากไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 ในการทำซ้ำดังกล่าว เหตุเกิดที่ดำเนินบางรักน้อย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้พร้อมยึดแผ่นชีด 13 แผ่น และแผ่นแม่พินพชีด 3 แผ่น ที่จำเลยทั้งเจ้ากับพวกได้ร่วมกันทำซ้ำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 ดังกล่าว

เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมจอภาพ 2 ชุด เครื่องพินพ์ (Printer) 1 เครื่อง เครื่องถ่ายข้อมูล 2 เครื่อง เครื่องก็อบปี 1 เครื่อง เอกสารการสั่งผลิตและสินค้า 5 แฟ้ม และสมุดบันทึก 4 เล่ม ซึ่งจำเลยทั้งเจ้ากับพวกได้ใช้และมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นเป็นของกลาง และผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนภายใต้อาชญากรรมแล้ว ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4,6,8,15,28,30,61,69,75,76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32,33,83 ให้รับของกลาง

แต่แผ่นชีดและแผ่นแม่พินพชีดรวมจำนวน 16 แผ่น ให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ และสั่งจ่ายเงินจำนวนกี่หนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์

จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ให้การรับสารภาพ

**จำเลยที่ 7 ให้การปฏิเสธ ศาลทรัพย์สินทางปัจจุบันและการค้าระหว่างประเทศกลาง
มีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ 7 เป็นคดีใหม่**

ศาลทรัพย์สินทางปัจจุบันและการค้าระหว่างประเทศกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า
จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31 (1), 69 วรรคสอง
ฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า จำคุกคนละ 1 ปี จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ให้การรับสารภาพ เป็น
ประไชชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 6 เดือน แผ่นชีดี 13 แผ่น และแผ่นแม่พิมพ์ชีดี 3 แผ่น ของกลางให้ตก
เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ส่วนสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดให้รื้น

จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 อุทธรณ์ต่อศาลมีค่า

ศาลมีค่าแผนกคดีทรัพย์สินทางปัจจุบันและการค้าระหว่างประเทศตรวจสำนวน
ประชุมปรึกษาแล้ว มีปัญหาข้อกฎหมายดังนี้ จัดที่ข้อแรกตามที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างอุทธรณ์ต้อง^{กัน} สรุปได้ว่า คำฟ้องของโจทก์ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากไม่ได้บรรยายในรายละเอียดเกี่ยวกับงาน
คนตระกรรนและงานสิ่งบันทึกเสียงตามที่มองว่านิลักษณะอย่างไรก็ถือได้ว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์
และผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 ได้นำซึ่งลิขสิทธิ์ในงานคนฟ้องมาอย่างไร เป็นการบรรยายฟ้องไม่ครบ
องค์ประกอบความผิด จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5)

เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ที่บัญญัติขึ้น
ความที่ต้องมีในคำฟ้องว่า "การกระทำหันหลังที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำผิด ข้อเท็จจริงและราย
ละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อิกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วย
พอสนควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี" นั้น เป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้โจทก์ต้อง^{กัน} บรรยายฟ้องถึงการกระทำของจำเลยให้ครบองค์ประกอบความผิดหรือหลักเกณฑ์ของการกระทำ
ผิดรวมทั้งสถานที่ที่โจทก์อ้างว่าจำเลยกระทำการ

โดยต้องระบุถึงการกระทำของจำเลยเกี่ยวกับวันเวลาที่จำเลยกระทำการทั้งสถาน
ที่ที่จำเลยกระทำการผิดด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้จำเลยได้รู้และเข้าใจว่าถูกกล่าวหาว่ากระทำการความผิดข้อ
หาใด อย่างไร ซึ่งคดีนี้ตามคำฟ้องโจทก์กล่าวหาว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์
ในงานคนตระกรรน งานสิ่งบันทึกเสียง และงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น และขอให้ลงโทษ

ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28,30,69 ซึ่งโจทก์ได้รับอนุญาต ทราบว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มีเจตนากระทำซ้ำเพลงซึ่งเป็นงานประเกตคนตระกูลและสิ่งบันทึกเสียง

ที่เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 โดยไม่ได้รับอนุญาต ทราบว่า ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28(1) และจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มีเจตนากระทำซ้ำงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 4 โดยไม่ได้รับอนุญาต ทราบว่า ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 30(1) แล้ว ทั้งนี้ โจทก์ได้บรรยายถึงวิธีการกระทำการของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ที่จะนำแผ่นแม่พิมพ์ซึ่งที่ทำขึ้นโดยละเอียดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายดังกล่าวไปใช้สำหรับเครื่องจักรในการผลิตแผ่นซึ่งต่อไป

เพื่อแสวงหากำไรจากการค้า อันเป็นเหตุที่ทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้น ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง ทั้งได้กล่าวถึงวันเวลาที่จำเลยกระทำผิดรวมทั้งสถานที่เกิดเหตุไว้โดยชัดแจ้งแล้ว และโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับงานอันมีลิขสิทธิ์ที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยได้ละเมิดลิขสิทธินี้ โจทก์ได้บรรยายฟ้องถึงงานคุณตระกูลและสิ่งบันทึกเสียงของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 โดยมีรายละเอียดระบุอยู่ในเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข 2 ว่าเป็นเพลงชุดใดซึ่ง เพลงอะไรบ้าง และระบุด้วยว่าผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ดังกล่าวขึ้น ส่วนงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายที่ 4 ที่ระบุชื่อโปรแกรมไว้ในเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข 3 กับระบุว่า ผู้เสียหายที่ 4 เป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์นี้ขึ้น ซึ่งคำบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวปรากฏข้อเท็จจริงพอที่จะทำให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เข้าใจถึงข้อกล่าวหาของโจทก์ ได้ดีกว่า จำเลยละเอียดลิขสิทธิ์ต่องานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทใดของครอปต์ได้แล้ว

ส่วนข้อเท็จจริงในรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของงานแต่ละประเภท รวมทั้งวิธีการได้นำซึ่งลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายแต่ละคนนั้น หากจำเลยได้แย้งสิทธิ์ของผู้เสียหายก็เป็นข้อเท็จจริงที่สามารถนำสืบกันต่อไปในชั้นพิจารณาได้ ไม่จำต้องระบุไว้โดยละเอียดในคำฟ้อง ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์จึงขอบคุณว่ามีความถูกหมายวิพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ประกอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 แล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 พึงไม่ขึ้น

ที่จ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างอุทธรณ์ต้องกันข้อค่อไปสรุปได้ว่า บริษัทแกรมมี เอ็นเตอร์เทนเม้นท์ จำกัด (มหาชน) บริษัทอาร์.เอส. โปรดโน ชั้น 1992 จำกัด บริษัทดับเบิลยูอีโอ อินเตอร์เนชั่นแนล อิงค์ จำกัด และบริษัทในโครงสร้าง คอร์ปอเรชั่น จำกัด ไม่ใช่ผู้เสียหาย และคดีเรื่องนี้เป็นคดีความผิดอันขอมความได้ เมื่อผู้แจ้งความร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้เสียหายตามพระราชบัญญัติสิทธิพ.ศ. 2537 จึงไม่มีอำนาจร้องทุกข์ ทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้ และงานของผู้เสียหายที่ 4 ไม่เป็นงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น

เห็นว่า ตามคำฟ้อง โจทก์ได้บรรยายไว้โดยชัดแจ้งว่า บริษัทแกรมมี เอ็นเตอร์เทนเม้นท์ จำกัด (มหาชน) บริษัทอาร์.เอส. โปรดโน ชั้น 1992 จำกัด บริษัทดับเบิลยูอีโอ อินเตอร์เนชั่นแนล อิงค์ จำกัด และบริษัทในโครงสร้าง คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่างเป็นผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานดนตรีกรรม งานสิ่งบันทึกเสียง และงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่จ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 ทำการละเมิดลิขสิทธิ์ และผู้เสียหายดังกล่าวได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่ จ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 ภายในการกำหนดอาญาความตามกฎหมายแล้ว

โดยในชั้นพิจารณาจ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างให้การรับสารภาพตามคำฟ้องของโจทก์ ดังนั้น ข้อเท็จจริงในคดีจึงรับฟังเป็นยุติความคิดเห็นว่า บริษัททั้งสี่ดังกล่าวเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานดนตรีกรรม งานสิ่งบันทึกเสียง และงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ตามคำฟ้อง ย่อมเป็นผู้เสียหายและมีอำนาจร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 โดยชอบ ทั้งได้มีการร้องทุกข์ภายในอาญาความตามกฎหมายแล้วด้วย การที่จ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างอุทธรณ์ว่า บริษัททั้งสี่ดังกล่าวไม่ใช่ผู้เสียหาย จึงไม่มีอำนาจร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนได้ และงานของผู้เสียหายที่ 4 ไม่เป็นงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น เป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ทั้งเป็นข้อเท็จจริงที่จ้าเลขที่ 1 ถึงที่ 6 ได้กล่าวอ้างขึ้นมาใหม่ในชั้นอุทธรณ์ นิ่งที่ข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจึงไม่รับวินิจฉัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 45

ที่จាฯ เลยที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างอุทธรณ์ต้องกันข้อต่อไปสรุปได้ว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทำแผ่นแม่พิมพ์ซึ่คิ จึงได้เดินทางจากประเทศไทยเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อทำงานรับจ้างทำแผ่นแม่พิมพ์ซึ่คิให้แก่บริษัทเมอร์คิวรี่ เบย์ จำกัด ซึ่งเป็นการรับจ้างทำแผ่นแม่พิมพ์ซึ่คิจากผู้มีลิขสิทธิ์โดยชอบด้วยกฎหมาย และเฉพาะจำเลยที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 เพื่อเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ยังไม่ได้ทำงานกับบริษัทเมอร์คิวรี่ เบย์ จำกัด ก็ถูกจับดำเนินคดีเป็นคดีนี้เสียก่อน

การกระทำการของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มิได้ทำไปเพื่อการค้าแต่อย่างใด ผู้ที่ทำให้เป็นไปเพื่อการค้าก็ต้องเป็นผู้ว่าจ้างนำแผ่นแม่พิมพ์ซึ่คิไปกระทำเพื่อการค้าอีกต่อหนึ่งนั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยชัดแจ้งว่า การที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ร่วมกันทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นการกระทำไปเพื่อการค้าซึ่งการที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้กระทำไปเพื่อการค้าอันเป็นเหตุฐานิหรือเจตนาพิเศษในการทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 หรือไม่นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่จะทำให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ต้องรับโทษหนักขึ้นตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง เมื่อจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์แล้ว ข้อเท็จจริงในคดีย่อมรับฟังเป็นอย่างไรตามฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ร่วมกันทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 โดยเป็นการกระทำไปเพื่อการค้า การที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ต่างอุทธรณ์ดังกล่าวมานั้นขัดกับคำรับสารภาพของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 และเป็นข้อเท็จจริงที่ต่างได้กล่าวอ้างขึ้นมาใหม่ในชั้นอนุทธรณ์

มิใช่เป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจึงไม่รับวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 45 ข้อเท็จจริงจึงเป็นอันยติว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 เพื่อการค้าแล้ว

การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษางไทย จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง นั้น จึงมิใช่เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงอกสำนวนมาลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ดังเช่นที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 อุทธรณ์แต่อย่างใด อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ฟังไม่เข้า

ที่จា०แลยที่ 1 ถึงที่ 6 อุทธรณ์ต้องกันข้อต่อไปสรุปได้ว่า ความผิดตามฟ้องนั้นพระราชนบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 66 บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ จึงแสดงว่ากฎหมายมีเจตนาเรณ์ปีค โอกาสให้ผู้เสียหายและผู้กระทำผิดได้ตกลงประนีประนอมความกันได้ ไม่ได้มีเจตนาเรณ์ให้ลงโทษผู้กระทำความผิดรุนแรง แต่กลับให้ผู้กระทำผิดได้บรรเทาผลร้ายในการกระทำการของตนให้แก่ผู้เสียหาย โดยการชดใช้ค่าเสียหายที่เหมาะสมกับผลร้ายที่เกิดขึ้น ทั้งตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76 ยังให้ลิขสิทธิ์แก่ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับเงินค่าปรับที่จำเลยต้องชำระตามค่าพิพาทยากื่นหนึ่ง

การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลงโทษจำคุกที่จា०แลยที่ 1 ถึงที่ 6 คนละ 6 เดือน โดยไม่ลงโทษปรับและไม่รอการลงโทษนั้น ไม่เป็นไปตามเจตนาเรณ์ของกฎหมาย จึงขอให้ลงโทษจำแลยที่ 1 ถึงที่ 6 สถานเบา โดยการคุมประพฤติ หรือลงโทษปรับ หรือรอการกำหนดโทษ หรือรอลงโทษนั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงในคดีรับฟังได้ว่า ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นเจ้าของงานคนครีกรรม งานสิ่งบันทึกเสียง และงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ตามฟ้องแล้ว ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15

ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 เท่านั้นที่ต่างมีลิขสิทธิ์ของตนแต่ผู้เดียวในการทำซ้ำหรือดัดแปลง บุคคลอื่นจะกระทำการดังกล่าวโดยได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 ไม่ได้ทั้งนี้ก็ด้วยกฎหมายมีเจตนาเรณ์ที่จะคุ้มครองผู้สร้างสรรค์งานหรือผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ อันเป็นการส่งเสริมให้บุคคลได้กิตสร้างสรรค์งานต่างๆ ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้จริงก้าวหน้าขึ้น ขึ้น ดังนั้น ผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ตามบทบัญญัติไว้ในมาตรา 28, 29, 30 และ 31 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จึงต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 8 ว่าด้วยบทกำหนดโทษ

ซึ่งการกระทำผิดของจำแลยที่ 1 ถึงที่ 6 ข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย 1 ถึงที่ 4 เพื่อการค้า牟น ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง ต้องระวังโทษจำคุกดังแต่หากเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่นึงแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จริงอยู่แม้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 66 บัญญัติให้ความผิดตามตามพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดอันยอมความได้ เพื่อที่จะให้ผู้เสียหายและจำเลยได้ตกลงประนีประนอมความกันโดยให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายเพื่อบรรเทาผลร้ายจากการกระทำการของจำแลยดังเช่นจำแลยที่ 1 ถึงที่ 6 อุทธรณ์กีตาน

แต่ข้อเท็จจริงในส้านวนไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้เสนอที่จะชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 4 เพื่อบรรเทาผลร้ายจากการกระทำของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 แต่อ้างได้และเมื่อพฤติการณ์แห่งรูปคดีซึ่งจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย 4 ราย ลงในแผ่นแม่พิมพ์ซึ่คิดสำหรับใช้ในการผลิตทำซ้ำงานงานนั้นลงในแผ่นซึ่ดได้อีกจำนวนมาก ตามที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางให้เหตุผลในการใช้คุลพินิจวางแผนไทยจำกัด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 โดยไม่รอการลงโทษจำกัดให้นั้นเป็นการเหมาะสมแล้ว ไม่มีเหตุผลที่ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ฟังไม่เข้า

อนึ่ง ตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องโจทก์ได้กล่าวหาจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ละเมิดลิขสิทธิ์โดยทำซ้ำงานสิ่งบันทึกเสียงซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28(1) และละเมิดลิขสิทธิ์โดยการทำซ้ำงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 4 เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 30(1) ซึ่งโจทก์นี้ได้บรรยายฟ้องแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 กระทำการดังกล่าวโดยมีเจตนาแยกต่างหากจากกัน

จึงถือว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มีเจตนาเดียวกันในการทำซ้ำงานต่าง ๆ ดังกล่าว การกระทำจึงเป็นกรรมเดียว แต่ผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งต้องปรับนบทความผิดทุกบท แต่การลงโทษด้องให้กฏหมายที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และเมื่อการละเมิดลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28(1) และมาตรา 30 (1) เพื่อการค้า ต้องระวังโทษตามตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง มาตราเดียวกัน ย่อมมีโทษเท่ากัน และสมควรลงโทษตามมาตรา 30 (1) ประกอบด้วยมาตรา 69 วรรคสอง การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศพิพากษลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31(1), 69 วรรคสอง นั้น เห็นได้ว่าเป็นการอ้างบทกฏหมายที่ผิดลงโดยไม่ถูกต้อง เพราะความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31(1) เป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดดำเนินที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นงานที่ทำซ้ำโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นไปหาประโยชน์ด้วยวิธีการที่ฝ่าฝืนต่อบกฏหมายดังกล่าว ที่ต้องระวังโทษตามพระราชบัญญัติ

ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 ซึ่งโจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้องเสียด้วย

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28 (1), 30 (1) ประกอบด้วยมาตรา 69 วรรคสอง เป็นการกระทำการเดียวผิดต่อกฎหมายอาชญาบที่ให้ลงโทษตามกฎหมายที่มีไทยหนักที่สุดตามประมวลกฎหมาย มาตรา 90 แต่ความผิดดังกล่าวมีระหว่างไทยเท่านั้น จึงให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 30 (1) ประกอบด้วยมาตรา 69 วรรคสอง นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

นายพินิจ เพชรรุ่ง

นายเสริมศักดิ์ พลัคธระ

นายสุรชาติ บุญศิริพันธ์

ลงวันที่ 6 สิงหาคม 2544 : สำนักคดีศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง
คดีหมายเลขคดีที่ อ. 853/2543

ให้นักศึกษาวิเคราะห์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นกรณีศึกษานี้

พิมพ์... สานักพิมพ์มหาวิทยาลัย
Ramkhamhaeng

IB 416(H)

10. A Path Analysis Model of Job Satisfaction, Well-Being, and Job Withdrawal Using a Population of Thai Industrial Managers
11. การวิเคราะห์เชิงเหตุและผลของปัจจัยที่ทำให้ผู้สูนบุหรี่เลิกสูบบุหรี่ได้หรือไม่ได้ในเขตกรุงเทพมหานคร
12. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานและการออกจากงานของคนในภาคอุตสาหกรรม
13. Employment and Retention relationship Base on Job Satisfaction and Voluntary Termination of Industrial Employees
14. The Development Of International Trade Through Exports And A Comparison Of Trade Export Performance In Developing Countries To Thailand
15. Performance Management within the Framework of Industry Related to International and Corporate Perspectives
16. The Changing Nature of Marketing in Japan
17. Techniques of Human Resource Management in Japan
18. Consumer Behavior in All Aspects, Habits, Trends and Conditions of Commerce to Consumers
19. Analysis of Human Resource Management in Japan
20. การวิเคราะห์ผู้นำธุรกิจของประเทศไทย

e-Book ,e-Learning ,e-Testing

การติดต่อสื่อสารทางธุรกิจระหว่างประเทศ (IB 313)

ธุรกิจระหว่างประเทศและเอกสารการค้า (IB 417)

ธุรกิจระหว่างประเทศและการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ (IB 416)

บทความ ประเมณ 60 เรื่อง

ประสบการณ์ อบรมและคุยงานทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

บัณฑิตประจำปี

IB416H48243

46.00 B